

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕΨΥ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΩ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Όλιβερ Γουέντελλ Χόλμς είπε :
 — ‘Η φύσις είνε σοβαρά, όταν κἀνή μιὰ γυναίκα.
 ‘Η Τζώριτζ ‘Ελιοτ ἔλεγε γιὰ τὰς ὁμοφύλους τῆς :
 — ‘Η εὐτυχέστερες γυναίκες είνε ὅπως τὰ εὐτυχέστερα ἔθνη.
 Δὲν ἔχουν ἰστορίαν.
 ‘Η ἀδελφὴ τοῦ Αὐγούστου τῆς Ρώμης, ἦταν πολὺ ἀνωτέρα διανοητικῶς ἀπὸ τὸν μέγαν ἀδελφόν τῆς ἢ τὸν σύζυγον τῆς, τὸν ἀνόητον Ἀντώνιον, ὁ ὁποῖος ἐχάθη γιὰ τὴν Κλεοπάτρα.
 ‘Η Μαντάμ δὲ Στάελ, ἦταν ἐπίσης ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα σύγχρονα τῆς πνεύματα στὴ Γαλλίᾳ, καὶ μπόρουσε νὰ στενοχωρῆ καὶ πολλὰς φορὲς καὶ νὰ φοβίξῃ τὸν Μεγ. λον Ναπολέοντα.
 Τέλος ἕνας Γάλλος βασιλεὺς ἀπάντησε, ὅταν τοῦ ζήτησαν τὴ γνώμη του γιὰ τὸν Νόμο πού ἀληγόρευε σ’ ὁποιαδήποτε γυναίκα, νὰ βασιλεύσῃ στὸ θρόνον τῆς Γαλλίας :
 — «Αὐτὸς είνε ἕνας καλὸς νόμος. Γιὰτι ἐφ’ ὅσον ὑπάρχει ἕνας ἄνδρας, ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, ἡμπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι κάποια γυναίκα θὰ κυβερνᾷ πάντα τὴν Γαλλίᾳ. Ἐάν ὁμως καθόταντὸ θρόνον μιὰ γυναίκα, κάποιοι ἄνδρας πιθανόν νὰ ἦταν ὁ πραγματικὸς ἄρχων καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ κακὸ γιὰ τὴν Γαλλίᾳ».

Μ’ ἄλλους λόγους ἢ ἀλήθεια είνε ὅτι ἔχιναν μεγάλες ἀλλαγές στὴ γῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου, τοῦ ὀπισθενόμενου μετέρινα ὄπλα.

‘Ο μικρὸς ἄρσενικός παρὰ τὸς κάβουρας τοῦ Δαρβίνου, πού ζῆ κάτω ἀπὸ τὸ πόδι τῆς μεγαλοσώμου σύζυγου του, ἦταν καὶ αὐτὸς ἄλλοτε τὸσον μεγάλος, ὅπως καὶ ἡ σύζυγός του καὶ ἴσως μεγαλειότερος. ‘Η φύσις εἶδε ὅτι δὲν θὰ εὐχέται τίποτε, ἂν τὸν ἔκαμε μικρόν καὶ τὸν ἔκαμε...

Τὸ ἄρσενικὸν τῆς ἀράχνης, ἐπὶ παραδείγματι είνε ἕνα μικροσκοπικὸ ὄν, πολὺ εὐκίνητο, ὅπως τὸ περιγράφει ὁ μέγας Φάβρ, στὰ περὶ ἔρωτος τῆς ἀράχνης.

Πλησιάζει τὴν βαρεία, μεγάλη θηλυκιά ἀράχνη, πολὺ προσεχικῶς. Γιὰτι τὸ πῶτον τῆς ἐνατικτὸ κίνημα, ὅσο νὰ ἐννοήσῃ ποιὲς είνε ἡ προθέσις του, είνε νὰ... τὸν φάῃ. ‘Εκείνος πηδαίει κοντὰ τῆς, πηδᾷ πάλιν μακροῦ, πηδαίει ἔδω κι’ ἐκεῖ, παραφυλάττοντας, προσέχοντας, ὡς νὰ βεβαιωθῆ ὅτι εἰ διαθέσις τῆς ἄλλαξεν. καὶ ὅτι ἀντὶ γιὰ πείνα, αἰσθάνεται τρυφερότητα, στοργή, ἀγάπη...

Τότε τὴν πλησιάζει.
 Ἀργότερα μετανοεῖ γιὰτι τὸ ἔκαμε, γιὰτι ὁ μὴν τοῦ μέλιτος ἔχει πάντοτε τὸ ἴδιο τέλος διὰ τὰς ἀράχνας, ὅπως καὶ γιὰ τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα ὀρθόπτερα ἕντομα, πού ἐπιστημονικῶς τὰ λένε «προσευχόμενους μάντιες». Καὶ ἡ νύφη καταβροχθίζει τὸν γαμβρό.
 ‘Ο Φάβρ γράφει ὅτι είνε ἕνα πολὺ θλιβερὸ θέμα, νὰ βλέπῃ κανένας τὴν ἀράχνη ἀργά, ἡρεμὰ νὰ τρώῃ τὸν σύζυγόν τῆς, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, ροφῶσα τὸν ἐγκέφαλον πρῶτα, καὶ ἔπειτα ὅλο τοῦ τὸ σῶμα !...

Σκεφθῆτε τίς μέλισσες.
 Μὰς παρέχουν μιὰ ἄλλη τρομερὴ προειδοποίησι γιὰ τοὺς ἄνδρες.

Τὸ ἄρρεν τῆς μέλισσας, ἕνα ὠραῖο καὶ ὀνηρό ὄν, ὀνομάζεται «κηφὴν». Δὲν ἐργάζεται. ‘Η θηλυκιά, ἡ βασίλισσα, είνε πολὺ μεγαλειότερη ἀπὸ αὐτόν. Στὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεώς τῆς, πέρνει ἕναν ἀπὸ τοὺς κηφῆνας γιὰ σύντροφόν τῆς. Μαζὶ πετοῦν ψηλὰ στὸν ἀέρα. — Ὁραῖα τὰ γράφει ὁ Μαίτερ-λιγκ στὴ Ζωὴ τῶν Μελισσῶν. — Μετὰ τὸ οὐράνιο αὐτὸ ταξεῖδι, ἡ βασίλισσα ἐπιστρέφει στὴν γῆ, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον τῆς, νὰ γεννηθῶσιν φέρουσα νέες μέλισσες στῆς κυψέλης τῆς ζωῆ.
 ‘Ο ἄτυχος ὁμως κηφῆν, ὁ ἐκλεγείος γιὰ σύντροφόν, πέφτει κάτω νεκρὸς ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οἱ ἄλλοι κηφῆνες, είνε ἀκόμα πειδὸ πολὺ ἀειολύπητοι. Δὲν ἔχουν ποτὲ μίνα μέλιτος, καὶ μόλις ἡ βασίλισσα ἐπιστρέφει αἱ ἐργατικὲς κεντρώων, θανανώνων τοὺς κηφῆνες καὶ τοὺς πετάνε ἔξω ἀπὸ τὴν κυψέλη.

Μ’ ἄλλους λόγους, ἐπαναλαμβάνουμε, ἡ τύχη τῶν ἄρρῶνων εἰς τῆς γῆς καθίσταται μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα πειδὸ ἐπικίνδυνη, πειδὸ τραγικῆ.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

‘Ενα παλιὸ γνωμικὸ λέγει τὸ ἔξης διὰ τίς γυναίκες :
 — ‘Η γυναίκα ἐπλάσθηκε μᾶλλον γιὰ ν’ ἀγαπᾷται παρὰ ν’ ἀγαπᾷ. Ὅπως τὰ ἄνθη, πού τίποτε δὲν αἰσθάνονται ἀπὸ τὸ ἄρωμα

πού ἐκπέμπουν, ἀλλὰ τὸ παρέχουν πρὸς ὄσφρησιν, σὲ ἄλλους.
 ‘Η γυναίκες είνε ἀληθινὸ τοῦ ἔρωτος ἄνθος.

‘Ο Βίκτωρ Οὐγκώ, ἔλεγε :
 — ‘Η γυναίκες καίζουν μὲ τὴν ὁμορφίαν τους, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ τὸ μαχαίρι.
 Δηλαδή, πληγώνονται μ’ αὐτὸ.

‘Η Σουλβία λέγει :
 — ‘Η καρδιά τῆς ἐρωτιάρικας γυναίκος είνε ῥόδον, ἀπὸ τὸ ὅποιον κάθε ἐραστὴς πέρνει καὶ ἕνα φύλλο, ἔως ὅτου εἰς τὸ τέλος μόνον, ἀγκάθια μοναχά.

Καὶ ἡ κ. Μπωμόν :
 — ‘Ὅταν ἡ γυναίκα ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ είνε ἀξία αὐτῆς, τότε είνε ἀρκετὰ δυνατὴ καὶ ἀκούσατε τὰς συμβουλὰς τῆς.

‘Ο Ζολᾶ εἶπεν :
 — «Μεταξὺ ἐραστῶν, ὅταν δὲν ὑπάρχει ἕνας ἀπατόμενος, ὑπάρχουν δύο τοῦτοι».

‘Ο Φλωμπέρ :
 — ‘Η γυναίκα δὲν μετράει ποτὲ τίς θυσίας. Οὔτε τίς ἰδικές τῆς, οὔτε τὰς τῶν ἄλλων.

‘Ενα παλιὸ Σκωτικὸ τραγοῦδι λέγει :
 ‘Η γυναίκα είνε ἕνα πολιορκημένον φρούριον, διὰ τὸ ὅποιον οἱ πειρὸ ἐπικινδύνου ἰχθυοὶ, είνε ἐκείνοι πού είνε μέσα εἰς τὸ φρούριον.

‘Ενας Οὐκράνους φιλόσοφος λέγει :
 — Διασταυρῶνεσθε κάποτε μὲ μιὰ γυναίκα ἄγνωστο, τῆς ὁποιᾶς ἡ εὐμορφίᾳ σὰς καταπλήσσει. Γυρῆτε νὰ τὴν κυτᾶτε, ἀλλὰ τᾶρα εἰνεὲν ἀφαντος καὶ δὲν θὰ τὴν ξαναἰδῆτε πλέον. Γιὰ ἕνα λεπτὸ πνεῦμα, ἡ φευγαλέα αὐτὴ συνάντησις ἀποτελεῖ τὴν πειδὸ ἡδονικῆ ἐντύπωσι, ὅλλα γιὰ μιὰ φλογερὴ καρδιά, τὸ πειδὸ βασιανιστικὸ καὶ πειδὸ ἄγνοιο μαρτυρή.

Μιὰ ἰσπανικὴ παροιμία λέγει :
 — Ἐκείνοι πού ἀγαποῦν καὶ ἐκείνοι πού δὲν ἀγαποῦν, κυτᾶν πάντοτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ φθόνον.

‘Ο μισογύνης Αὐγουστίνος γράφει :
 — Ἄν αἱ γυναίκες, κατὰ γενικὸν κανόνα, ἀγαποῦν περισσότερο καιρὸ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἰνε ὁμωότερον ἄσταθεῖς· αἱ εὐκαιρίαι μόνον εἰνε σπανιότερες γι’ αὐτὲς καὶ ἔν βροίκεται πάντοτε πρόχειρος ὁ ἐραστὴς.
 Γιὰ τοῦτο, μόλις εὐρουν κανένα τέτοιον, κολλᾶν ἐπάνω του μὲ ἐπιμονή, ὅχι τόσο γιὰ νὰ τὸν κρατήσουν, ὅσον γιὰ νὰ μὴ ἀναγκασθοῦν νὰ ζητήσουνε κανένα ἄλλον.

— Ὅλοι οἱ ἔρωτες διαφέρουν εἰς τὴν ἀρχὴν των καὶ ὁμοιάζουν εἰς τὸ τέλος των.

Γερμανικᾶ, ψυχρά, τὰ διετύπωσεν ὁ Βίσμαρκ :
 — Μεταξὺ ἐνὸς ἀνδρός καὶ μιᾶς γυναίκος, δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀληθινὴ διανοητικὴ συμπάθεια, παρὰ μόνον ὅταν δὲν ὑπάρχει φυσικὴ συμπάθεια, γιὰτι αὐτῆ, ὅταν ὑπάρχει, θέλει μόνη νὰ κυριαρχῇ.

Νὰ καὶ ἄλλο διὰ τὰς γυναίκας :
 — ‘Η τέχνη, ἡ ἐπιστήμη, ἡ δικαιοσύνη, είνε κατ’ οὐσίαν ἀπρόσιτοι εἰς τὴν γυναίκα. Καὶ τοῦτο συμβαίνει, γιὰτι ἐκ φύσεως είνε ἀνίκαιοι νὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους. Ὅλα τὰ ἀνάγουν εἰς τὸ πρόσωπὸ τους. Πᾶν ὅτι είνε ἀντικειμενικὸν διαλανθάνει ἀπὸ τὴν προσοχὴ τους. ‘Η ἀφιλοκερδῆς στάσις, ἡ ἀπρόσποπος καλλιτεχνικὴ συνειδήσις τοῦ σοφοῦ, τοῦ δικαίου, είνε πράγματα ἀνώτερα τῆς διανοησεῶς των.

‘Ο Μωπασσάν, σὲ κάποιο διήγημά του, λέγει :
 — Ὑπάρχει κατὰ βάθος πολλὴ λογικὴ εἰς τὴν ἐπιμοιὴν τῆς γυναίκος, νὰ μὴ ἔχῃ λογικὴν.

(Ἀκολουθεῖ)

